

Karant-én, avagy önvizsgálat a házam táján, mivel lettem szegényebb vagy gazdagabb...

Hatvan-valahány nap...Kicsit több, mint 40. Valahol azt olvastam ugyanis, hogy a karantén szó az olasz quaranta, vagyis „negyven” számból eredeztethető. Ennyi napig kellett kényszerből vesztgelnie a középkorban egy hajónak, ha idegenből visszatért a kikötőbe. Ez a miénk kicsit hosszabbra sikeredett...

Ha visszatekintek, az első emlékem az lett a vírussal kapcsolatban, hogy azon a bizonyos márciusi délutánon, -péntek 13-án- az iskola udvarán játszottam a gyerekekkel. Nemsokára megjelent egy kis növendékem édesapja, aki nem mellesleg az egyik budaörsi háziorvos. Azt mondta, ez most még nem hivatalos, de hétfőtől valószínűleg határozatlan ideig nem járhatunk iskolába. Figyeljük a híreket, a kormány rendeleteit. Mint említettem, péntek tizenharmadika volt akkor. *Szerencsére* nem vagyok babonás ☺

Hétfőn tényleg nem tanítottunk már, de az iskolába be kellett mennünk. Át kellett térnünk a digitális oktatásra és ez nem kevés erőfeszítésembe került. Eddig lehetőség szerint kézzel, lábbal, ésszel, szeretettel tanítottam. Nem ebben a sorrendben. ☺ Most virtuális módon állhatok, ülhetek a gyerekek elé, akik vagy meg tudják nézni és oldani a feladataimat, vagy nem. Kétségek között teltek az első napok és az „X” –(*most nem nevezem meg*) felület az érzelmek mindenféle skáláján vitt keresztül: a tehetetlenség érzetétől kezdve az AHA-élményen keresztül a siker mámoráig. Előbb utóbb megszoktuk egymást, pedig azt hittem, az íróasztalnál nem fogunk elférni ketten. Vagy az „X” felület vagy én. Kettőnknek nincs helye. Csak hát én azért cserkész-gyerek volnék, akkor is, ha már régóta barna nyakkendős. Nem fogok megfutamodni azért sem. Persze, volt nap, amikor 40 db egyest sikerült kiosztanom egy perc alatt, mivel a rendszer a beírt 5-ös érdemjegyeket valamilyen általam nem ismert módon, hirtelen ötlettől vezérelve átváltotta %-ra. Az 5 % pedig tudvalevően igen csekély teljesítmény. A virgonc rendszer ezzel aznapra befejezte a tevékenységét, én bezzeg még egy órán át szabadkoztam az értetlenkedő szülőknek, hogy magyaráznám meg, ugyanvalóst miért rendeztem ilyen privát ámokfutást? Pár hét elteltével a küzdelmünk majdhogynem barátsággá szelídült. Kezdtem a felületet kiismerni és már nem okozott traumát a napi feladatok megírása, feltöltése.

Amikor már nem kellett napi 5-6 órát a gépnél töltenem, hirtelen lett időm más egyébre is. Megfestettem a rég eltervezett pipacsos tájképet. Anyák napjára dobozt fabrikáltam a mamámnak. Bábokat készítettem a kisebb növendékeimnek és azokkal szemléltettem az adott tananyagot. Kertészkedtem és olvastam. Mindent, ami összegyűlt a hosszú hónapok alatt. Ehhez rendbe kellett tennem a teraszt, hogy legalább oda ki tudjak üldögélni. De hát örökké ülni sem könnyű. Függetlenül készítettem a régi, leszakadt helyébe. Anyagokat keresve kitakarítottam a polcokat, a szekrényeket. Felvarrtam a leszakadt gombokat, neki láttam egy félretett hímzés befejezésének. Egyik dolog következett a másikkól, mint valami szándékosan és várakozáson felül nagyszerűen megtervezett folyamatábrán.

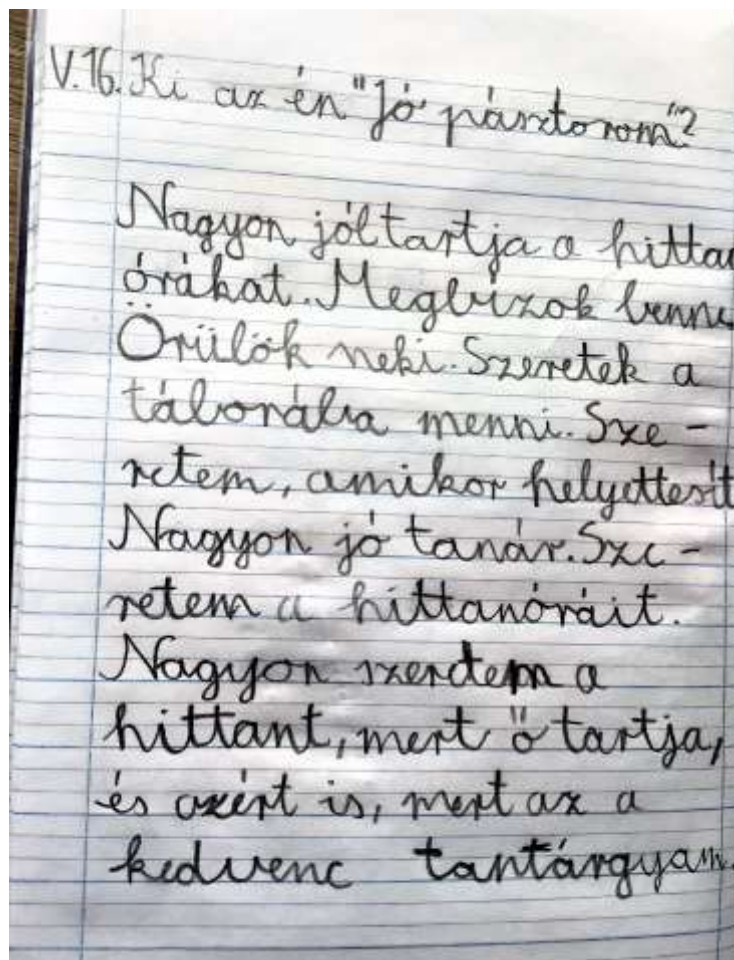

Felfedeztem, hogy van más is a híradón és az időjárás-jelentésen kívül is abban a dobozban. Sikerült megnézni néhány filmet, amikről rég elfeledett emlékek jutottak eszembe. A mesék kapcsán Micimackó és Tigris, aki meg akarta menteni a világot, vagy legalábbis azokat, akik nem tudtak időben elmenekülni előle. Álarcos, jóságos banditának öltözve elhatározta, hogy megmenti a Bagolyt, aki, mint Tigris megjegyezte:” amikor nem nézett oda, egy fa nőtt alá. Bagolyra vigyázni kell, mert ha leesik a fáról, még behorpad a csőre...” Tigrisről és a bandita-maszkáról, meg persze a jelen állapotról rögtön az ugrott be, hogy ideje a maszk-varrásnak. Bakancslista, vajon mi van még, amit nem csináltam. És elkészült, egészen merész formában, boltokban és web-shopban soha nem látott mintával, régi zsebkendőből. Mint a magyar narancs. Olyan, amilyen, de az enyém. Legalább megismerem, hogy én csináltam. Meg mások is...

Telt-múlt az idő és azon kaptam magam, hogy nagyjából mindent megcsináltam. Mindent IS.

Most már hiányzik az anyukám, akit sok-sok hete nem láttam. Tudom, hogy jól van, azt is, hogy hol van, de szeretném megölelni. Hiányoznak a barátaim, akikkel ugyan beszélgetünk, de rég nem ültünk be egy teázóba. A TEÁZÓBA, ahol munka után társasozni szoktunk. Szeretnék játszótérre menni, fűbe üldögelni, pokrócot lerakni, felhőt bámulni. Hiányoznak a növendékeim, akiket minden nap meg szoktam ölelgetni. Táblán szeretnék rajzolni, írni. Öreg, zöld táblán, a harmadik bében, ahol az utolsó padban egy fiú dinoszaurusszal játszik, hm, épp az én órámon. Meg a másokén is. Ha most ott lennék, lehet, hogy nem szólnék rá. Ha most ott lehetnék, talán olyan lelkesen és ékesszólóan tudnék beszélni, mint Péter apostol az első Pünkösdkor. És az a fiú figyelne rám, eszébe sem jutna dinóval játszani, mert talán neki is hiányoztam...☺

Kakuk Andrea tanító néni

2020 május 29.